

Балкан није само остао моћни глобални баук већ нас убеђују да наставља да производи нове утваре. Последња у низу, која је подгрејала и многе посустале случајне Србе и њихове западне пастире, јесте „стабилократија“. Иако је сам појам смислен и користан, оно што је проблематично јесте његова релевантност за разумевање снажне подршке коју Александар Вучић добија са Запада, како од конзервативаца као што је Ангела Меркел тако и од заклетих либерала какав је Џорџ Сорос. Нажалост, примењена на Србију, реч стабилнократија много више скрива него што открива.

„Подршка ЕУ стабилнократији у Србији је... контрапродуктивна, а чини ми се да је то све јасније и партнерима из ЕУ“, каже др Марко Кмезић, предавач на Универзитету у Грацу, на коме се сместио Центар за студије Југоисточне Европе, једна од кључних академска полуга неоколонијалног мешања западних центара моћи у нашем оклеветаном региону. Бојим се да је професор Кмезић, типичан изданак београдског „невладиног“ сектора, побркао стварне и декларативне циљеве наших, наставићу да им тепам, „партнера из ЕУ“.

Постоји важан разлог зашто се Вучићева владавина не може поредити са стабилнократским режимима „мекане аутократије“, који се на један или други начин пупчаном врпцом везани за Брисел – и он се зове Косово. Кључ за разумевање зашто је, како у тексту „Како је Вучић постао омиљени аутократа Европе“ пише Алекс Ероп, „ћутање о Вучићевом недемократском понашању заглушујуће“, није стабилност већ нестабилност. Уосталом, како тврди бечки професор Ведран Џихић, стабилнократија може само да „производи половична рјешења без јасне визије“, а, када је реч о Вучићу,

разлог громогласне подршке Запада јесте визија Балкана која је све само не половична.

У нашем, по много чему јединственом случају преседана који некако треба да делује као рутина, ако је већ потребно тражити неку нову реч онда би то пре могла да буде нестабилкратија или, још прецизније – косовократија.

Свакако, ово није први пут да се владавина Србијом легитимише или одржава уз помоћ Косова. Али, за разлику од Милошевића, који је први накратко „зајачао“ Косово како би важан део домаће публике закључио да намерава да прави ако не велику онда бар подељену Србију и затим му помогао да учврсти власт, Вучић се невољно хвата у коштац с Косовом, преименованим у „Приштина“, како би његова нестрпљива западна публика поверовала да ћемо ускоро пристати на малу Србију.

Наши „партнери из ЕУ“ су свесни да је свуда, па и на Балкану, гласачима неупоредиво лакше „продати“ визију веће него мање домовине, чак и када они део територије, кога би требало да се одрекну, не доживљавају као своју колевку. Вучић ужива западну подршку

јер и Берлин и Брисел и Вашингтон очекују да ће, ако затреба, он бити и спреман и способан да ломи кости националиста незадовољних „историјским компромисом Приштине и Београда“ и да као такав нема алтернативу.

Сви остали који се „нуде амбасадама“ или не би умели (Саша Јанковић) или не би могли (Вук Јеремић) или не би желели (Драган Ђилас) да припреме терен за тежак посао на коме Запад – али и она данас углавном много ћутљивија половина случајне Србије и аутоколонијалног „невладиног“ сектора – верује да мора да се темељи, по њима, једина добра, „европска“ будућност Србије.

Зато подршка Вучићу ни нема везе са стабилношћу – већ са бескомпромисним, ауторитарним менаџментом очекиване нестабилности, сасвим предвидих последица ултимативног понижења које је „међународна заједница“, како неки воле да тепају Западу, данас у стању да сервира једној држави.

Наравно, Запад жели и да најављивани „историјски компромис“ прође са што мање

непријатних слика из, ипак, европског Београда – и зато систематско гушење медијских слобода у Србији види као неупоредиво мање зло. Свесни су и да Вучић не намерава да изврши политичко самоубиство и могу да разумеју потребу хиперкинетичког председника да обезбеди останак на власти и у годинама после непријатног и, за многе у Србији, неприхватљивог компромиса.

Штавише, ако би данас нешто требало да брине Запад и његове случајно српске фанове, онда то није мањак већ вишак медијских и политичких слобода у Србији, чињеница да је, како (расистички) истиче Алекс Ерор, „Вучић релативно умерен по српским политичким стандардима“. Имајући у виду огроман лични улог с једне и неодмерена западна очекивања с друге стране, Вучић је и даље збуњујуће благ и толерантан према овдашњим критичарима.

Професор Кмезић истиче да у Србији „имате режим персонификован у једном човеку који је урушио или обесмислио све независне државне институције, потчињено највећи део медија, створио партократски државни апарат у коме се државна функција доживљава као партијски плен, а лукративни послови су награда за политички подобне тајкуне“. Али, то је оно што морате да очекујете када се однос према једној власти и

снажна подршка истој веже за само један критеријум, који сте, при томе, уоквирили као историјски и као компромис.

Сасвим је могуће да је Кмезић у праву и када каже да „највећа опасност и главна мана тог матрикса јесте то што ће управо такав политички систем коштати Србију чланства у ЕУ“. Али, то би значило да Србија не може у ЕУ ни са Косовом ни без њега – да је наша „европска будућност“ само једна скупа и болна фикција.

Експерт из Граца, наравно, није једини који доводи у питање популарно веровање да Србија данас мора бити недемократска ако мисли да једног дана постане „европска“, које деле бројни припадници некада Друге Србије, важни актери који су се претходних година, мање или више јавно, сврстали иза Вучића.

Такозвани историјски компромис, чије је кључне параметре одавно издиктирао Запад, у Србији може да буде прихваћен само недемократски. Имајући у виду уступке који се захтевају, медијске и политичке слободе и пристанак наше државе на „столицу у УН за

Приштину“ су сасвим неспојиви. Нажалост, било какав стварни компромис, који би у Србији могао да добије какву-такву демократску легитимацију, за Запад је сасвим неприхватљив.

Вучић се ту суочава са два огромна проблема, која су пред убиство фрустрирала и Зорана Ђинђића. Иако су снажно испреплетани, један је првенствено спољни а други у значајној мери унутрашњи.

Први је дубоко укорењено, балканистичко схватање, по правилу имплицитно, али јасно

изражено, да Срби не само да постоје са оне стране (европске) „цивилизације“ и њених демократских вредности већ и да су, у суштини, непоправљиви и „неприпитомљиви“.

Други је везан за чињеницу да овако уоквирена претња антидемократских „звери српских“ свакодневно бива потврђена и легитимисана од стране аутоколонијалних елита, имагинарних „тикви без корена“. Јер, да парафразирам једну, ваљда неукорењену, Твитер „инфлуенсерку“ – наши „зли корени“ не могу да произведу ништа друго до „зла времена“.

Има нечег перверзног у чињеници да неуморни борци за демократију из константиновићевске случајне Србије захтевају да „историјски компромис“ о статусу Косова буде направљен недемократски. „Једино у чему подржавам Вучића је затварање ове мучне косовске приче. И то баш зато што га боли дупе за ваше мишљење, јер ништа паметно и не можете да кажете“, поручио је опозиционарима са Твитера један радо праћени и често „ретвитовани“ случајни Србин.

Rešavanje pitanja Kosova je za Srbiju najvažnije političko pitanje.

A ono može da se reši samo na jedan način.

Ako Vučić odluči da ga reši, cela opozicija bi morala da ga podrži.

Svaki oportunist, ili istrajavanje u ludačkom nacionalizmu zaslužuje kofu govana.

I bukvalno.

— Srđan Lukić (@srdjl) [March 21, 2018](#)

Из истог србоскептичног Твитер рова долази и ова антидемократска порука: „Решавање питања Косова је за Србију најважније политичко питање. А оно може да се реши само на један начин. Ако Вучић одлучи да га реши, цела опозиција би морала да га подржи. Сваки опортунизам, или истрајавање у лудачком национализму, заслужује кофу гована. И буквално“.

Оваква, све шире прихваћена логика нам је, уместо демократије, већ наметнула косовократију – за коју овдашњи „грађански“ антивучићевци, љубитељи прејакних речи, одавно не користе реч стабилોકратија. На пример, професор Растислав Динић, страсни ловац на „звери српске“, говори о „фашизму у настајању“, док Надежда Миленковић, његова саборкиња са портала Пешчаник, тврди да живимо у „парламенташизму“. Ипак, верујем да им није лако да помире свој замишљени антифашизам са подршком коју најмоћнији западни антифашисти упорно дају овде владајућем „фашизму“.

Моћ ове (не)принципијелне малосрпске коалиције је данас огромна. Остаје да видимо да ли ће метастазирани (ауто)расизам домаћих и иностраних „европеизатора“, како из Граца пророкује професор Кмезић, „коштати Србију“ не само демократије већ и чланства у ЕУ. Била би то врхунска иронија ако се покаже да су нас, како воле да кажу случајни Срби, на мрачну и сиромашну, „неевропску будућност“ и „живи песак“ презреног Оријента осудили Брисел и његови београдски миљеници, верни пријатељи и заговорници илузије о толерантном и слободарском „Косову 2.0“ – а не, данас сасвим маргинализовани, „клерофашисти“ из САНУ и њихови „господе подилуј“ саборци из оклеветане и понижене „Српске православне цркве“.

([Зоран Ђирјаковић](#))